

Misa je svakako i najmoćnija prosidbena molitva i najdublji susret s Bogom i zato je gotovo suludo ne primiti ono što nam po misi Gospodin želi dati. Samo trebamo shvatiti kako najčešće nije problem u Njegovu davanju, nego u našem primanju. Na misi nam se Bog u potpunosti daruje, a o nama itekako ovisi koliko ćemo od ponuđenoga prihvatiti i primiti

KAKO PRIKAZATI MISU

Misa je najsavršenija molitva. Možemo je usporediti s najsuvremenijim računalom. No, o nama ovisi kako i koliko ćemo se tim računalom služiti. Sjetimo se odmah one rečenice svetog Augustina o veličini Božjoj: „Bog je toliko velik koliko mu tvoja vjera dopusti da bude velik!” Istu tvrdnju itekako možemo primijeniti i na svetu misu. Prečesto misu shvaćamo kao nešto što se događa samo po sebi, bez našega aktivnog duhovnog sudjelovanja. Ukoliko mislimo kako sudjelovanje na misi znači samo fizičko prisustvovanje uz izgovaranje točno određenih riječi, tada se najvjerojatnije nalazimo ispred računala koje znamo samo uključiti i isključiti.

Misa je duhovno sudjelovanje u stvarnoj žrtvi i uskrsnuću Isusa Krista. Misa se događa izvan vremena i u njoj sudjelujemo u prisutnosti čitave proslavljene, a isto tako i živuće Crkve (v. Enciklika o Euharistiji – Ivan Pavao II.). Misa je najozbiljniji događaj našega života. No, trebamo se odlučiti 'zaviriti iza zastora' i stvarno, čitavim bićem, duhom, dušom i tijelom sudjelovati u njoj. To se počinje događati onoga trenutka kad se svojom slobodnom voljom za to odlučimo. Počinjemo s malim 'provirivanjem' iza zastora dok na posljetku u potpunosti, duhom, dušom i tijelom, ne uđemo u tu okom nevidljivu stvarnost.

Misa je molitva u kojoj nam Duh Sveti pomaže moliti. Bez Njega je nemoguće ući u otajstvo mise. Misa je događaj za koji se trebamo ozbiljno pripremati. Misa je aktivno sudjelovanje u mucij, smrti i uskrsnuću Isusa Krista. Krist je žrtva. Jedan je vjernik ovako objasnio zašto mu je misa najvažnija: „Kad dođem na misu, vidim Isusa kao žrtvu. Tada imam samo dvije mogućnosti: promatrati ili sudjelovati. Kad izađem iz crkve, Isus gleda mene i vidi kako sam u svijetu ja žrtva. On također ima dvije mogućnosti: promatrati ili sudjelovati”.

Sudjelovati prvenstveno znači doći pred raspjetoga i uskrsloga Krista s vjerom u srcu. Kad u duhu stanemo pred križ na kojem se događa otkupljenje, spasenje, oprostjenje, ozdravljenje, iscjeljenje, oslobođenje ovoga svijeta – možemo tu žrtvu samo promatrati, ali možemo u njoj i sudjelovati. Bog je za nas sve učinio ili nam je na neki način sve već dao (v. Iz 53,4-6). No, to „sve” neće biti zaista naše ako ga vjerom ne uzmemo. Vjerom ulazimo u posjed blagoslova kojima smo već u Kristu blagoslovljeni. Dakle, prikazati misu znači slobodnom voljom zahvaliti Kristu za Njegovo trpljenje za sasvim konkretnu nakanu, te tu istu nakanu u ime toga trpljenja staviti pred Boga kao Oca kako bi se ona u Duhu Svetome u potpunosti ispunila.

Najčešće misne nakane koje prinosi svećenik su one za spasenje duša iz čistilišta, tj. mise za mrtve. No, ostali sudionici misnog slavlja pozvani su „prinijeti svoje žrtve”. Svećenik nas na jednome mjestu poziva da molimo da njegova i naša žrtva bude ugodna Bogu Ocu svemogućemu. Žrtva je ugodna ako ima smisla. Ako dođemo pred raspjetoga Krista koji umire za grješnike, bolesnike i sve druge patnike, a ne vapimo Mu za neke od njih i ne donosimo ih u Njegovo milosrđe, tada pokazujemo sebičnost i nevjeru. Ako donosimo samo svoje potrebe, tada pokazujemo svoju egocentričnost. Bog želi da se što više ljudi spasi od pakla, patnje, svezanosti i svih onih drugih stvari od kojih nas je svojom mukom otkupio. Koliko će se ljudi spasiti ovisi prvenstveno o nama, jer je On svoj dio već učinio. On nas je, naime, sve već spasio. No, mi smo ti koji vjerom trebamo uzeti spasenje koje nam po Kristu pripada i to ne samo za sebe već ga trebamo posredovati, što je moguće više, i drugim ljudima.

Svaku bismo misu trebali započeti jasnom mišlju, otprilike ovako: „Ne, Gospodine, Ti nisi uzalud umro. Tvoja muka za mene i za moju braću i sestre nije bila uzaludna. Zato Ti danas u svojem srcu donosim ove nakane (trebamo ih što jasnije izreći u svojem srcu) i molim te da me svojim Svetim Duhom nadahneš kako bih pridružio i one za koje nitko ne moli, a potrebni su Tvoga milosrđa. Ja ih sada uključujem u Tvoju pobjedu na križu i donosim ih, Oče, u Tvoju silnu ljubav!”

Ukoliko do sada nismo tako prikazivali misu, najbolje je da počnemo s jednom nakanom. Pretpostavimo kako misu prikazujemo za obraćenje jednoga nama poznatog grješnika kojega ćemo u daljnjem tekstu zvati „grješnikom”. Nikako nije dovoljno prije, ili u nekom dijelu mise,

samo izgovoriti u srcu, ili naglas, kako misu prikazujemo na tu nakanu. To ni izdaleka nije ono što bismo trebali činiti. Svaku riječ koju na misi slušamo ili je izgovaramo trebamo dovesti u vezu s tom nakanom.

Ulazna pjesma uvodi nas u svjesnost kako pristupamo žrtvi u kojoj sudjeluje čitava Crkva, nebeska i zemaljska, kojoj zapravo prisustvuju svi ljudi koji su ikad živjeli i koji će ikad živjeti. Ulazimo u duhovnu realnost koja nije ograničena prostorom ni vremenom. Započinjemo znakom križa čime 'proglašavamo' kako će se sve događati u ime Oca, Sina i Duha Svetoga. Tada već postajemo duboko svjesni kako smo u misu (žrtvu) u svojem srcu 'donijeli' i grješnika za kojega misu prikazujemo. On se, s nama i po našoj slobodnoj volji, nalazi pred križem i mi postajemo svjesni kako su oči svemogućeg Boga, svih anđela i svih svetih uperene u njega. Sveci su u jedinstvu s Bogom tako da i oni poštuju našu slobodnu volju kao što je poštuje i Bog. Oni prinose naše molitve Bogu, ali samo one koje im povjerimo da ih prinesu. Dakle, već na početku mise, 'povjeravamo' našeg grješnika svim anđelima i svecima, a posebno Mariji koja je iznad sviju njih. Za nebo nema veće radosti od spasenja grješnika i mi postajemo svjesni kako je naša nakana itekako prihvaćena i kako će se čitavo nebo priključiti da nam pomogne kako bismo vjerom mogli prihvatiti obraćenje tog grješnika.

U činu se pokajanja zatim kajemo za svoje grijehe, ali isto tako i za grijehe našeg grješnika za kojeg misu prikazujemo. Molimo Blaženu Mariju, vazda djevicu, sve anđele i sve svete i braću okupljenu u crkvi da se mole Bogu Ocu svemogućemu da se smiluje i oprostí grijehe nama i našem grješniku.

Nakon svećeničkog odrješenja, za one koji ga mogu vjerom prihvatiti, dolazi molitva: Gospodine, smiluj se; u kojoj tri puta zazivamo Boga da se našem grješniku smiluje i podari mu obraćenje. Te molitve zaista trebaju proizlaziti iz našega htijenja za njegovo obraćenje.

Zatim, kad je određeno, dolazi jedna od najsavršenijih molitava koju možemo za grješnika moliti. To je Slava Bogu na visini. Počinje slavljenjem, hvalom, blagoslivljanjem Boga, klanjanjem Bogu, ponovno klanjanjem te priznanjem Boga kao Oca svemogućega te Isusa kao jedinorođenoga Sina Božjega. Sve to činimo iz ljubavi što je On našeg grješnika spasio već na križu. Nastavlja se s tri zaziva za smilovanjem i za prihvaćanjem naše molitve koju ponovno upućujemo za našega grješnika. Završava proklamiranjem Božje svetosti. Već tu, u duhu možemo gledati kako ga Bog želi u svojoj svetosti. To je molitva koja nas nikako ne može ostaviti ravnodušnima ukoliko nam je zaista stalo do obraćenja grješnika.

U službi riječi, očekujemo da nam Bog progovori po dnevnim čitanjima i homiliji svećenika. Ta homilija nikako ne ovisi samo o svećenikovo sposobnosti, nego uvelike i o želji prisutnih da im Bog zaista progovori. Ako takva želja postoji, Duh će svećenika nadahnuti da kaže ono što trebamo čuti.

Nakon homilije može slijediti Vjerovanje u kojemu iskazujemo svoje povjerenje u Boga koji ljubi čovjeka i zbog toga je za nas i umro. Izražavamo svoje čvrsto uvjerenje kako će Otac po žrtvi svoga Sina upotpuniti spasenje našega grješnika.

U sveopćoj molitvi u žrtvu priključujemo opće nakane za koje moli prisutna Crkva, ali dodajemo i druge svoje nakane.

Euharistijska služba započinje prikazanjem darova u kojemu i mi prikazujemo svoj život te život našega poznanika grješnika. To je trenutak kada na poseban način postajemo svjesni uloge Boga u svome životu te prikazujemo život našega grješnika Bogu da ga, u svoj punini, zahvati svojom milošću. To je trenutak davanja milostinje kada se zaista zapitamo kakvu ulogu novac ima u našim životima i je li nam on sredstvo za posvećenje ili nam je postao idol ili čak gospodar.

Slijedi molitva u kojoj molimo da prikazana žrtva bude na hvalu i slavu Božjega imena (što svakako jest obraćenje grješnika) te da bude na korist nama i čitavoj svetoj Crkvi. Naš obraćeni grješnik je svakako Božja slava i hvala, a isto tako, molimo da od tog obraćenja bude višestruka korist nama i Crkvi.

Euharistijska molitva započinje priznanjem vjere da je Gospodin s nama i da su naša srca s njime. Molitvom predslavlja poziva nas da damo hvalu i slavu Bogu. Ona završava riječima: „I stoga s anđelima i arkandelima, s prijestoljima i gospodstvima, i sa svom nebeskom vojskom pjesmu tvoje slave pjevamo bez prestanka: Svet, svet...” Tada postajemo svjesni kako smo okruženi anđelima sa svim svojim razinama Božanske vlasti, sa svim svecima, tj. sa svom nebeskom vojskom. Kad dajemo slavu Bogu i kad Ga očitujemo svetim, mi ulazimo u samo središte Božje nebeske vojske (v. Ps 100). S nama ulazi i naš grješnik. Ta nas okruženost oslobađa od svakoga đavolskog tlačenja i to je trenutak velikoga oslobođenja. To je posebno važno za one koji prikazuju misu za nečije oslobođenje. Slavljenje i štovanje Boga općenito nas 'uvlači' u okruženost Njegovim vojskama i silno je sredstvo oslobođenja svih vrsta.

Nažalost, u mnogim župama slavljenje je više pokušaj umjetničkoga dojma nego stav srca prisutnih vjernika.

Slijedi pretvorba koja je prikazanje Isusove žrtve Ocu. To je naša molitva Ocu upućena s podnožja križa. Tu prikazujemo tijelo i krv, dušu i božanstvo Isusa Krista Ocu nebeskome. Donosimo sebe i našega grješnika pred križ, gledamo prema Ocu i u srcu molimo nešto poput: „Hvala ti, Oče, što si prihvatio žrtvu svoga Sina za moje grijeha i grijeha (navesti ime)! Privuci ga, Oče, snažno svome Sinu kako bi ga upoznao i uzljubio i tako se pribrojio zboru spašenih!” Budimo u tim trenucima potpuno sabrani i donosimo i ostale nakane, no ostavimo dovoljno vremena za zahvaljivanje za našega grješnika.

Uključimo se zatim u molitvu koju svećenik moli u naše ime za opće potrebe! U tome trenutku postajemo svjesni Božje pobjede, tj. uskrsnuća Isusa Krista te upućujemo molitvu Očenaša Ocu nebeskome koji je prihvatio našu žrtvu. O Očenašu više nekom drugom prilikom.

Slijedi molitva za mir u kojoj molimo neka nas Duh Sveti ispuni mirom koji će biti rezultat potpunog pouzdanja u Božju ljubav i providnost te rezultat oprostjenja grijeha. Zamolimo Isusa da srce našega grješnika po svojoj providnosti, u svoje vrijeme i na svoj način, ispuni svojim mirom i zahvalimo mu već sada za to. Pružimo ruku bližnjima u znak svoje želje da i njih Gospodin ispuni mirom kao znakom prihvaćanja njihovih žrtava, a i znakom naše želje da sa svima živimo u miru!

Slijedi molitva zaklanom i uskrsnom Jaganjcu u kojoj je posebna pozornost usmjerena na Onog koji je umro za nas i koji nam se sada daje za jelo. On koji uzima naše grijeha neka nam se smiluje u svakoj našoj potrebi. Posebno neka se smiluje našem grješniku kako bi nakon obraćenja ustrajao u rastu u svetosti dok ne dođe u vječnost.

Blagovanjem Euharistije ulazimo u intimnu povezanost s uskrsnulim Kristom. U tu povezanost dovodimo i našega grješnika. To su trenuci naše spontane molitve, zahvaljivanja, slavljenja... U svojem srcu trebamo mislima biti povezani s Bogom u nama. Svećenik najavljuje Krista kao Jaganjca Božjeg koji oduzima grijeha svijeta. Ponekad je jednostavno dovoljno prepustiti se spoznaji kako smo u Njemu i On u nama, ne moleći ništa. Dopustimo mu neka čini s nama što god hoće. Naše misli u tim trenucima trebaju pripadati samo Njemu. U tome nam može pomoći prigodna pričesna pjesma, no isto tako nastojmo na vlastitoj povezanosti u tišini svoga srca. To su trenuci kada na čudesan način možemo biti oslobođeni ropstva grijeha koji su nas zarobili, možemo biti oslobođeni bilo kakve vlasti đavla, možemo biti ozdravljeni i na svaki drugi način

Kako prikazati misu

Autor Josip Lončar

blagoslovljeni. Neka ta povezanost u duhu potraje što duže, a možemo je nastaviti i isti dan kod kuće.

Misa završava završnim obredom u koji je uključen blagoslov i pozdrav. Taj blagoslov trebamo u vjeri prihvatiti kao rezultat našega sudjelovanja na misi, kao znak prihvaćanja onoga za što smo molili. Taj blagoslov Oca, Sina i Duha Svetoga vjerom prihvaćamo i za grješnika.

Svećenikov pozdrav: „Idite u miru!” znak je naše vjere kako je naša molitva prihvaćena i kako u vezi nje možemo imati potpuni mir i pouzdanje kako će Bog u svoje vrijeme i na svoj način učiniti najbolje.

Grješnik (naše prikazanje) može biti i bolesnik, ovisnik, siromah, zatvorenik... .